

MUTATÓ

KIE

Kiadja a Békéscsabai Keresztyén Ifjúsági Egyesület
IV. évfolyam 2. szám – 2012.

Fogadd el a kihívást!

A magyar nyelvben több mindenre is gondolhatunk, amikor a *kihívás* kifejezést használjuk.

Bennem általában rossz érzéseket idéz fel ez a szó. Például: a tanár **kihív** engem a táblához felelni, utána szomorúan ülök a helyemre, mert azon morfondírozom: hogyan fogom ezt a rossz hírt a szüleimnek elmondani? Vagy egy kevésbé szimpatikus fiatalember (végzettsége OKJ-s östermelő lehet) felajánlja a lehetőséget, hogy az éppen most bimbózó konfliktusunkat a szórakozóhely mögött beszéljük meg, azaz **kihív**, hogy megverjen*. A most megjelenő Mutató című KIE-s újság a **kihívásnak** egy harmadik értelmét igyekszik körbe járni: ebben az esetben egy olyan célt tűzünk ki magunk elé, amelynek teljesítése nem hajtható végre rutinszerűen, egy cél, ami próbára tesz. Kihívás abban az értelemben, mint ami-

Felhasználva: freedigitalphotos.net / "Stoan"

kor a párbajozó felek kihívják egymást, meg kell küzdeniük az életükért vagy amikor kamasz fiúk (többnyire a csinosabb lányoktól látótávolságnyra) heccelik egymást, hogy ki tud több ideig bemutatni egy veszélyes mutatványt, ki tud több kólát meginni

vagy ki tud nagyobb büfögni.

Ez a fajta kihívás sem egyértelműen pozitív, van benne egy nagy adag bizonytalanság, de pontosan ezért ösztökél, motivál, provokál, (*angolul = challenging*) egy komoly kihívás. Mi lehet kihívás? Nem mindenkinek ugyanaz. Nem mindenki tekint kihívásnak egy próbatételt. Van, aki naponta lefut több tíz kilométert, másnak a szellemi feladatok nem okoznak gondot. A leginkább elismerésre okot adó kihívások azok,

melyek valamely hiányosságukon, gyengeségünkön alapulnak. A kihívás aztán ezeket a gyengeségünket erő-

* A történet fiktív azaz nem valós, bármilyen egyezés a valósággal csupán a véletlen műve és a szereplők is kitalált személyek.

sítheti is.

Az idősebbeknek a gyorsaság lehet kihívás, a fiataloknak a várakozás. Sok esetben a várakozás (a látszólagos semmit tevés) a leginkább embert próbáló. Amikor tehetetlenek vagyunk, nem tehetünk semmit a másik helyett, nem mozdulhatunk meg. Mi lehet nagyobb kihívás a maratoni távot lefutni vagy hónapokon keresztül az ágyhoz kötve feküdni? Munkám során sokszor találkozom közlekedési balesetek sérültjeivel, akik a legrosszabb élményüként a kórházi időszakot említik, illetve amíg ágyban kell feküdniük és kiszolgáltatottnak lenniük.

Négy évenként az emberiség nagy csodálattal kíséri figyelemmel az olim-

freedigitalphotos.net / "xedos4"

pikonok küzdelmeit, de egyre nagyobb érdeklődés mutatkozik a paralimpia résztvevői irányába is. A közvetlenül az olimpia után kezdődő sport rendezvényen fogyatékkal élők küzdenek egymással: hiányzó végtagokkal veszik fel a versenyt egymás ellenébe. Valaki így tanult meg úszni, más műlábakon fut szélsé-
besen, valaki a balkezé-
vel tanul újra pisztollyal
lőni. Ezek az emberek
nem hagyták el magun-

A kihívás szerintem/számomra:

"ledolgozni az "úszógumit""

kat, nem roskadtak magukba, cél tűz-
tek ki maguk elé és bebizonyították,
hogy ugyanolyan értékes emberek,
mint bármely egészséges társuk.

Minden kihívás üzenete az, hogy lép-
jünk ki a kényelmi zónánkból! Ne üljünk
a megszokottban, hanem engedjük,
hogy próbára lehessünk téve.

Teréz anyja gondolata nagyon
esszenciális: „Az élet kihívás, fogadd el!”

Mintha az kérdezné: lehet életnek
nevezni azt, amiben semmi szokatlan
nem történik? Az egész élet egy kihívás,
kihívások sorozata. Gyakran legyintünk,
hogy nem úgy mennek a dolgok, mindig
csak a rossz híreket hallani: kevés a
munka, sok a segélyen élő, a másinak
könnyű, nekem meg csak néha nem ne-
héz.

Nem tetszik az életed, nem tetszik a
rendszer? Pedig ez a te életed, ez a te
kihívásod.

Az igazi kihívás nem is egy emberen
múlik.

A Challenge day, Kihívás napja idén
2012. október 13-án lesz megrendezve.
Világszerte KIE-sek kosárlabdázással
hívják fel a figyelmet, hogy milyen so-
kan tartoznak a KIE-be, milyen sokan
szeretnék jobbat tenni a világot. Itt nem
az a lényeg, hogy az egyén mit tesz, ha-
nem hogy egy nagy közösség össze tud
fogni és közösen létrehozni valamit. Itt
azon van a hangsúly, hogy „együtt,
összefogva”.

Csatlakozol?

ska

KIE Munkatársképző 2012

Idén Békéscsaba adott otthont a KIE munkatársképzőjének, ahova Szentendréről, Kiskőrösről, Budapestről, Sopronból és Békéscsabáról érkeztek az érdeklődők. A négy nap alatt alkalmunk volt betekinteni magunkba és egyesületünk működésébe is – témánk a KIE-háromszög által is szimbolizált Test-Lélek-Szellem egysége volt.

Bennem van a létra. Néha azt hiszem, tudok szeretni. A térkép nem a terület maga. És hidd el, nagyon nehéz elválasztani a megfigyelést és az értelmezést. Ezeket mondanám, ha megkérdeznéd, mik jutnak először eszembe az idei munkatársképzésről. Ezekről hallottam az idei munkatársképzőn. És nem csak hallottam: tapasztaltam, megtapasztaltam, megérezhettem ezeket a gondolatokat. Sőt, ki is próbálhattam. Hiszen a programok úgy lettek felépítve, hogy az agytekervényeim megmozgatása mellett mozogjanak érzéseim és érzelmeim. Bibliaórákon bibliatanulmányozási módokat tanultunk. Beszéltünk a beszélgetésről magáról, az empátiáról, a szeretetről és nagyon sokat a figyelemről. Megtudtam, a körülöttem levők mit szeretnek: ha megölelik, vagy ha megdicsérik őket? Miben kell fejlőd-

nöm, mint vezető? Kitől tanulhatok a KIÉ-ben? Hogyan alakul Zákeus facebook-profilja? Hogyan irányíthatja egy kicsi hal az egész halrajt?

Voltak hajnali és esti beszélgetések, outdoor programok, zivatarok, szivárványok és lelkes emberek.

És még sok minden más.

Remélem jövőre Te is eljössz!

Köszönet a békéscsabai KIE-háznak, a Jaminai Evangélikus gyülekezetnek, Kocsor Áginak és a Békéscsabai Evangélikus Egyháznak a helyi támogatásért!

Köszönet minden munkatársnak és résztvevőnek az aktív részvételért! Az Úr áldjon meg Titeket!

Kapi-Szabó Zsófia

"Szerintem akkor kihívás valami, ha nem olyan dologról van szó, amit a kisujjamból kirázok, hanem valami többet kell adni magamból.

És számomra az is benne van a kihívásban, hogy fejlődni tudok tőle. Miközben dolgozom rajta, valami pluszt ad nekem. Ez lehet testi, lelki, szellemi (éljen a KIE-háromszög!).

Persze még az is kell, hogy érezzem, hogy képes vagyok rá. Van hozzá képességem, adottságom, időm, szívesen csinálom, érdekel a dolog... Különben inkább egy elvégzendő feladatnak, tehernek, nyűgnek érzem, vagy ha megtehetem nem is foglalkozom vele."

Interjú Kiss Péterrel

Hívás, hívogatás, elhívás, kihívás...

Ha megforgatod a kaleidoszkópot, mindig egy más szín csillan fel, amin keresztül rácsodálkozhatasz a világra.

Átgondolni az életedet ezen a furcsa távcsövön keresztül – ez volt az érzésem Kiss Péter soroksári lelkipásztorral folyó beszélgetés során.

Ahogy mesél, látom, hogy ő is megáll, felpillant, elmosolyodik.

A kihívásból elhívás lett, a hívásból hivatás.

Mikor elköszönök tőle, csak megerősödik bennem az eddigi érzés: az, aki Isten közepében él, folyamatos kihívásokat él át. Legyen szó munkájáról, szabadidejéről, életéről. De azt is látom, milyen egyértelműen és tisztán segít az Úr azokon, akik a szívük legmélyén Őt keresik.

Kiss Péter vagyok, hivatásomat tekintve református lelkipásztor. Nemcsak foglalkozásként, hanem életcélként is ezt tűztem ki magam elé. Ez azt jelenti számomra, hogy nem csupán vezető vagyok, hanem vezetett is egyszerre. Ebben a kettősségben élem meg én a hivatásomat. Ez pedig egy óriási kihívás az életemben.

Valamint újonnan kerültél a soroksári gyülekezet élére.

Igen, eddig főleg dunántúli kisebb-nagyobb falvakban szolgáltam, egy éve kerültem Budapestre, a 23. kerületbe.

Úgy gondolnám, van különbség a vidéki városkák és egy pesti kerület között.

A különbség óriási! A kis falvakban mai napig tudod ki kicsoda, ki hova született, ki mivel foglalkozik, hova tartozik. Itt, a városban, sokszor az emberek önmaguk se tudják, kicsodák. Nem is számít sokszor, hogy hova tartozom. Nem számít keresztyén vagyok-e, katolikus, református, evangélikus. Ez növeli azt a kihívást, hogy meg kell találni, meg kell látni azokat a tömegeket, akik soha, sehova nem tartoztak. Viszont hitkérdésben érezhetően tartozni akarnak valahova. A lelkük éhes.

Egyébként vidéken nőttél fel?

Egyébként Pesterzsébeten születtem, itt a szomszédban. Lakótelepi gyerek vagyok. Anno Soroksár és Pesterzsébet ugye egy kerület volt. Ide jártam például tüdőszűrésre. Emlékszem a szétválásra is, hiszen az egyik választási bizottság tagja voltam.

Két testvérem van, egy öcsém és egy nővérem. Úgy hozta az élet, hogy édesanyám egyedül nevelt fel minket. Ezért is kezdtem a munkát 14 évesen. Dolgoztam például illatszer-vegyiáru nagykereskedésben.

De lelkészként képzelted el a jövőd. Vagy mégsem?

Nem készültem lelkipásztornak. Gondolkodtam politikai karrierben, de sportoló is szívesen lettem volna. Sokat fociztam, kapus voltam, de 15-16 évesen már későnek éreztem, hogy elkezdjek vele profi szinten foglalkozni.

És miért lettél lelkipásztor?

Lelkipásztor az elhívás miatt lettem. Úgy fogalmaznék: megtérésem és újjászüléteemet követően jobban odafigyeltem rá, hogy tudatosan válasszak életpályát.

Tudom, hogy ez egy nagyon személyes dolog, és nem is kérnélek rá, hogy beszélj róla, ha nem tudnám, hogy értő közönség olvassa ezt a beszélgetést. Mesélnél erről az élményedről?

Nagyon szívesen. 22 éves koromban jött az elhívás, egy ige, amikor hívó életem egy olyan időszakában volt, amikor folyamatos támadások érték – fiatalként, keresztényként is. Nem olvastam az ígét. Istennek meg kellett állítania.

A stop-táblája egy sportbaleset volt. Egy focitársam könyökével belevágott a szemembe. Akkor is szemüveges voltam, a szemüveg megsértette a szememet. A kórházban a doktornő azt mondta, szerencse, hogy nem kontaklencsém volt, mert akkor az egyik szememet elvesztettem volna. Így azonban nemsoká hazaengedtek. Otthon felolvastam az aznapi ígét. Nem is tudom, ha a baleset reggelén olvastam volna, talán fel lettem volna készítve a történetekre...

Az ige Pál Timótheushoz írt első leveléből a következő volt:

„Mert azért fáradunk és szenvedünk szidalmakat, mivelhogy reménységünket vetettük az élő Istenben, aki minden embernek megtartója, kiváltképpen a hívőknek. Ezeket hirdessed és tanítsad.” (1.Tim.4, 10-11.)

Mellbevágó... Innen folytatódott hát az utad.

Így kerültem Sárospatakra. Ennek pedig nagyon örülök, hiszen ezen a Teológián a lelkészképzés áll a központban, a patakiak abban a legerősebbek. Itt tanultam ki későbbi hivatásomat, és itt ismerkedtem meg későbbi feleségemmel is. Mesélhetek egy kicsit a családomról?

Nagyon örülnék neki!

Egy feleségem és három gyerekem van. Ne cseréljük fel a számokat... Ha belegondolok, ma egy ekkora család is egy óriási kihívás, nem tartom természetesnek. Katával lassan 10 éve vagyunk házасok. Házasságkötésünk előtt hosszú jegyességben jártunk, 4 éve ismertük egymást.

Kapcsolatunk kezdetén Kata egy évet az USA-ban töltött, ösztöndíjasként. Látod, ez is egy kihívás volt. Hogy hogyan talál haza, hogyan találunk újra

egymásra. Megmaradni egymás mellett, egymásnak, ez is kihívás.

A gyermekvállalás is kihívás. Nekünk két fiúnk és egy kislányunk van. Sokszor Katával ketten vagyunk erre a feladatra. És itt is egy kettősség: lelkipásztorként szolgálsz és emellett a családot is gyülekezedet, amire szintén 24 órában figyelni kell. Itt is ápolni kell a szeretetkapcsolatot.

Ha már ennyi kihívást említettél, mi szerinted a legnagyobb kihívás?

A családi közösség. Én egy családban gondolkodó ember vagyok. Ezt gondolom fontosnak a lelkipásztori szolgálatban és személyesen is. Az a kérdés foglalkoztat leginkább, hogyan tudunk megszólítani embereket és hívni őket, családosan.

"A kihívás számomra egy olyan cselekvés ami valamilyen téren nehézséget és plusz erőfeszítést kíván. Ez a nehézség lehet fizikai jellegű, de akár lelki vagy szellemi jellegű akadályok is léteznek. A kihívás épp attól lesz az ami, hogy saját erőnkön felül teljesítünk, vagy próbálunk teljesíteni a siker elérése érdekében."

Körülöttünk atomizálódik a világ. Sokan egy olyan légkörben nőnek fel, ahol azt érzik: egyedül vagy, csak magadra számíthatsz, ne bízz meg semmiben és senki-ben. Az egyik legnagyobb feladat, de nevezzük a legnagyobb kihívásnak, *együtt* megszólítani a családokat.

Egyedül hinni, nem jó dolog. Nem jó, ha nincs, ki megfogja a kezéd. Úgy működik a rendszer, ha a hitet valaki közösségben éli meg. Ez egy sokak számára idegen közegben kezdődik. Egy gyülekezetben, az anyaszentegyházban, amit még talán nem is ismer. Ezért kell megfogni a másik kezét.

És nekem ehhez kell megtalálnom a szövetségeseiket. Egy szülőben, egy nagyszülőben, gyerekekben. De ugyanígy egy iskolában is. Ha széthúzás van, mást vagy máshogy gondolunk, nem működik a másik meghívása. Óriási kihívás, hogy hogyan szólítsz meg egy családot egészében.

Ki hív téged, Péter?

Ó, ezek a kérdések nagyon többszintűek ám! Hadd válaszolják rá több szinten.

Először is: Mindig Isten hívását akarom érezni a legerősebbnek. Persze az is egy kihívás (és nem is csak nekem), hogy a sokféle hívás közül ma melyiknek enged, melyiket hallja meg az ember.

Engem is sok minden hív. Hogy például másképp gondolkozzam. De én Isten hívásának akarok engedni. Erről beszéltem a beiktatásomon is, annak kapcsán, hogy mit jelent nekem a lelkipásztori hivatás. Hogy hányféle ember szólít meg, vár el tőled mindenfélét. De én nem emberi elvárásoknak akarok eleget tenni, hanem a küldetésnek, amit Isten rám bízott.

Emellett reggelente az első hívás a kislányom hívása. Az, hogy „Apa, apa”! Ez olyan jó érzés. Olyan jó apának lenni és olyan jó érezni, hogy fontos vagyok egy ilyen kis életnek.

De a legfontosabb, hogy Isten hív és nem csak hív, küld is. Közben pedig meg kell hallani a sokféle emberi hívást.

Én például elkezdtem családokat látogatni. Nem hívtak szóval, de sokszor megérkezve éreztem, hogy hangtalanul sírnak az emberek. Rengeteg boldogtalan, egyedül való, kiszolgáltatott étellel találkozom. Ha némák is, nekem a lelkemhez nagyon közel áll ez a hívás. Ami a hivatásom lett: pástornak lenni, hívogatni az elveszetteket.

Hogy ők is meghallják azt a hívást, amit én egyszer meghallottam az én jó Pásztoromtól.

Köszönjük a gondolatokat. És külön köszönet nyitottságodért is.

A kihívás szerintem/számomra:

"megbékélni valakivel, akivel több évtizede elromlott a kapcsolat"

Beszámoló az Alföldi KIE-napról

Június 9-én 10.00 órától Alföldi KIE napot tartottunk Békéscsabán, amelyen a Békéscsabai/Jaminai Evangélikus Egyházközség hittanosi és szülei is résztvettek.

Délelőtt Tappancs bemutatón vettek részt a gyerekek: nagyon aktívan és sok nevetéssel játszottak, énekeltek. Ebéd után Nyomkereső bemutatót tartottunk, majd családi vetélkedőt kicsiknek és nagyoknak. A nap folyamán különböző kézműves technikák mellett, íjászatot, petanque-ot, indiákát, tollast, fáról ereszkedést (beülővel és nyolcassal) próbálhattak ki a gyerekek, vállalkozó felnőttek. Az áhítatot követően kürtös kalács sütéssel, pingponggal, játékkal, esti klub hangulattal folytatódott a nap 22.00 óráig.

"A kihívás az, amikor anyukám hív a szobából: ebéd! És főleg az, hogy utána ne sok időt töltssek a szobában, hanem tényleg menjek ebédelni. Na és persze az is, hogy ne egyem degeszre magam. Meg hogy ne vigyem oda a laptopomat az asztalhoz."

/krumplistésza

8		6					4	
	9	7		6		3		
	2		8			5	1	6
			4		3			
4								2
			1		9			
7	4	1			2		6	
		5		1		2	3	
	3					7		1

A kihívás szerintem/számomra:

"ha este 10 után egy hárommázsás zongorát kell elvinni valahova kézi erővel, s a kihalt utcán senkitől nem tudok segítséget kérni (de a kocsmá még nyitva....)"

A kihívás szerintem/számomra:

"ha valamit nem rutinból csinállok ..."

Vezérkari vélemény a kihívásról

Megkérdeztük nagyjainkat:

1. Ha meghallod „kihívás” mi jut eszedbe?

2. KIE-kihívás – mi erre az első reakciód?

És válaszoltak. Íme:

„Bud Spencer szavaival élve: A kihívások nem arra valók, hogy győzz, hanem, hogy megtudd, milyen ember vagy.” (Iska – a KIE elnöke)

1. A kihívás számomra egy új cél, amit kitűz az ember maga elé.
2. Kihívás egy ütős hétvégi programot, egy hétvégét összehozni a KIÉben, egy jó csapattal, egy jó csapatnak.

„A kihívás kezdődhet pofonnal, az elhívás meg végződhet vele. A lényeg a Te reakciód lesz.” (Hugi – a KIE alelnöke)

1. A kihívás feladat, aminek teljesítéséhez ki kell lépni kényelmes életemből. Valami, ami motivál. A nem motiváló kihívás szerintem a probléma.
2. Bár a kihíváshoz alapvetően motiváló és jó irányba mutató érzések társulnak bennem, a KIE kapcsán ez átcsap abba, hogy túl kevesen dolgozunk, és ezek a kevesek gyakran megdöglének a melóban. Így a kihívás itt ennek a túlélése úgy, hogy közben ne utáld meg az egészet, hanem a régi szeretettel tudd csinálni.

„Mindenre van erőm a Krisztusban. Ez jut folyamatosan az eszembe, mert úgy érzem és tapasztalom, hogy csak az Úrral mehetnek a dolgaim.” (Marcsi – a KIE titkára)

1. A Krumpli hétvége. Meg a KIE. Folyamatosan. De eszembe jutnak a mindennapok. És saját magam is. A magamml harcolás. Igen, az kihívás. Hogy el tudjam végezni a feladataimat.
2. Mivel a KIE alkalmazottja vagyok, lehet, máshogy látom a dolgokat, mint az önkéntesek. A KIÉben a kihívás, hogy egyáltalán menjenek a dolgok. Hogy legyenek mindig munkatársak, programok, amikkel elérhetjük a fiatalokat. Hogy át tudjak lépni saját kereteimen. Folyamatos harc.

„Kihívás? Párbaj.” (Stofee - KIE VB tag, frissen megválasztott Tappancs elnök)

2. A kihívásról a KIÉn belül a Tappancs lovagtábora jut eszembe. Amikor akadályversenyt rendezünk a lovagi napon és egy fogkeféért harcolunk. Ez valójában egy játék, a fogkefe nem tűnt el, csak eljátszuk a gyerekeknek, hogy hogyan harcoljanak és béküljenek ki a végén.

„Minden feladat, ami kihívás, olyan, mint a hegymászás.” (Ágó –

KIE VB tag)

1. Egy hegy jut eszembe erről a szóról. Meg kell mászni, le kell küzdeni. Feladat ez, meg kell oldani. Fel kell jutni a tetejére. Le kell győzni.
2. Legutóbb elnök, alelnök és titkárváltás történt a KIÉben. Én hatalmas lendületet érzek most. Olyan ez, mint a lelkesedés, valami új kezdete. Ami mindig nagyon jó. De tovább is kell tudni lépni, ha megvan a kezdőlöklet. Ne csak egy helyben forogjon a dolog. Szerintem ez most a legnagyobb kihívás nálunk.

„Valami, valami új.” (Réka – Deák téri Tappancs vezetője)

1. A szóról a sport, a versenyek jutnak eszembe. Valami, valami új...
2. A KIÉben az a kihívás, hogy értékeket közvetítsünk fiataloknak. És hogy egy nyelvet beszéljünk.

„Nagy lépés Jézussal találkozni, de az igazi kihívás: vele tartani!” (Tamás – KIE VB tag, a Sóvár gazdája)

1. Valami pozitív, lelkesítő feladat, aminek van eleje, közepe, vége.
2. Hogy nem érzek kihívást :-)

„A kihívást nagyon könnyű kikerülni, de felemelőbb, ha legyőzzük.” (Peti – KIE VB tag)

1. Olyan feladat, ami nehéz, de aminek nem lehetetlen a megoldása. Sőt, egy kis örömet is szerezhet az elkészülte.
2. A KIE elsődleges feladata fiatalokat Krisztus közelségében tartani. Erre a feladatra igazak az előző pontban leírtak.

A kihívás szerintem/számomra:

"ha egy évre visszamenőleg - nagyjából szó szerint - jegyzőkönyveket kell megírni arról hogy kivel miről beszélgettem"

Impresszum:

Kiadja: a Békéscsabai Keresztyén Ifjúsági Egyesület

Főszerkesztő: Szikora István

Felelős szerkesztő: Szikora Mihály

További munkatársak: Búzás Erzsébet, Kapi Szabó Zsófia, Szikora Mihályné, a KIE tisztségviselői, számosan névtelenül és krumplistasza

Honlap: www.kie.hu/bekescsaba/mutato

Címünk: 5600 Békéscsaba, Kinizsi u. 11.

A kihívás szerintem/számomra:

"ha a mosogatásra váró edény a plafonig ér"

Ki hív?

Kihívás.

Igen, talán ezzel a szóval lehet legjobban összefoglalni a KIE Tappancs két nyári akcióját. Olyat csináltunk, amit eddigi fennállásunk során még soha nem: aktív résztvevői lehettünk egy-egy olyan fesztiválnak, ami nem keresztény, sem keresztyén, sem ökumenikus, nem gyerekeknek és fiataloknak szól elsőképpen és a szervezőgárdából is csak egy ember ismer minket.

A kérdés jogos: mit kerestünk mi ott?

A válasz egyértelmű: hát pont ezt.

Miért ne mennénk olyan helyre, ahol nem ismernek (mégis tárt karokkal fogadnak...), nem tudjuk feltétlenül, mi vár ránk, csak azt tudjuk, mi a feladatunk: gyerekeknek elfoglaltságot biztosítani, míg anyuék részt vesznek egy jól megérdemelt felnőtt programon. Esetleg elmondani, kik vagyunk. De mindenképpen jól érzni magunkat. És egymást.

művészeti alkotások között, újrahasznosított szőnyegen vártuk a gyerekeket gyurmával, szívószállal, liszttel, mesével, kirakóval. Az Ördögatlanban fekete kóták és egy kakas jelezte, hol vagyunk. Ott aztán voltunk mindenfelé: a számkra biztosított udvarban, kóták körül, emberek között játszottunk például pénzmosást, meg lábmosást.

És voltak gyerekeink, fiataljaink, ha nem voltak, mi mentünk utánuk. Vagy elkísértük őket egy bábelőadásra, vagy a környéken játszottunk velük. Mindazokkal, akik nyitottak voltak felénk. Mi tőlük tanultunk nyitottságot. Alkalmazkodnunk kellett. Folyamatosan. A helyszínhez, a környezethez, a gyerekekhez, a felnőttekhez, a programokhoz, az időjáráshoz, a kakashoz. És nem akarni, csak tenni a dolgunkat. Legjobb tudásunknak megfelelően. Nem elfáradni, nem feladni, pedig lehetett volna. Mi ez, ha nem kihívás?

Így született meg idén nyáron a „Tappancs Ovi” és lett a Mediawave és Ördögatlan fesztiválok szerves része. A Mediawaven a komáromi Monostori Erőd egyik árnyékos zugában, képzői-

Bár a szó szoros értelmében „adtunk” folyamatosan, úgy érzem többet „kaptunk” a dologtól. A szállás, Duna-parti panoráma, koncertbelépők, vacsorák mellett tanultunk a nyitottságról,

elfogadásról, figyelemről, alkalmazkodásról, spontaneitásról, improvizálásról. És megszületett az érzés: ha legközelebb lesz ilyen, engem küldjete!

Akinek a fejéből kipattant az ötlet, hogy a Tappancs legyen ott nyári fesztiválok, megsúgta, mindezzel egy célja volt: előítéleteknek és megkövült ítéleteknek tükröt tartani. Hogyha valaki meghallja azt, hogy „kereszttyén”, ne jusson eszébe egy fura szekta, amiben ájtatos képű emberek mellüket verve hirde-

tik elsősorban saját magukat, majd az Isten országát. Inkább szerezzenek a résztvevők jó élményt rólunk, kereszttyénekről. Mert mi azért vagyunk, hogy segítsünk, ha kell. Vigyázzunk gyerekekre, fiatalokra, adjunk nekik értelmes, izgalmas programot, hogy a végén ők is megláthassák: itt van Isten köztünk. És ha itt van, az kimondhatatlanul jó.

Nekünk ezt jelenti a kihívás.

Tappancs (Kapi-Szabó) Zsófi

Eksön

Egy kihívás választ, reakciót vár. Nade mi kell ahhoz, hogy akció legyen az eredmény?

Bizony egy sokat tárgyalt erény, a bátorság. Ahhoz is kell, hogy merjük észre-

venni a kihívást, ne menjünk el mellette, ne tagadjuk le – no de ne is akarjunk ott kihívást keresni ahol nincs. A másik véglet a vakmerőség, ami mindenáron és mindenütt keresi a kihívást, függetlenül attól, hogy akkor és ott van-e. A kihívás jó esetben megtalál.

Persze nem elég az észrevétel, hiszen reagálni kell, ez a kihívás célja. Annyit tenni, amennyit a helyzet megkíván, nem kevesebbet, de nem is többet. Aki szereti, várja a kihívást az túlreagálhatja, aki meg tart tőle az más képp kezelheti, mint ahogy kellene.

Aztán még szükséges a kitartás is, merthogy nem elég elindulni, végig is kell menni. Nem rossz az elindulás, de még jobb a haladás. Amikor már nem a

freedigitalphotos.net / "sheelamohan"

lendület visz, hanem az elhatározás, a hűség, a hit.

És a kihívásnak általában vége is van. Hamarabb is abbahagyható, meg a vége után is lehet úgy tenni, mintha

még tartana. Ez azonban nem az igazi, valamit elszúrunk ilyenkor. Nem vagyunk a helyünkön, talán már más kihívásban lenne a helyünk, vagy még abban, amit félbe hagytunk.

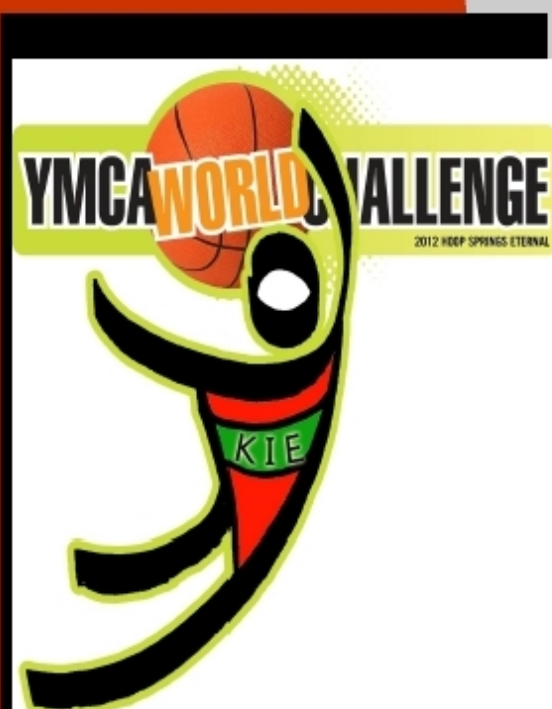
Ennek a szép folyamat-vázlatnak vajon van-e tanulsága? Talán a hit és hitetlenség. A kihívásnak, kitartásnak, befejezésnek a dinamikáját az adja meg, mennyire hiszünk vagy mennyire kételkedünk benne. Bátorság kell az elején, közben meg a végén is. Folyamatosan értékelni kell a helyzetet, át kell gondolni a teendőket. Lehet, hogy a gondolkodáshoz kell a leginkább bátorság?

mis

Októberben gyere a Balatonra, mert...

VAN DOBÁSOD!

2012.
október. 12-14.

*Kosárra dobás:
október 13.*

*Egy hamisítatlan KIE-s
hétvégére hívunk, ami*

megnyugtat,

feltölt

inspirál.

*A szombati napon
ráadásul csatlakozunk
több millió KIE-taghoz...*

**LÉGY RÉSZE A
VILÁGMOZGATÁSNAK!**

További információ a honlapon:

www.kie.hu

Kérdéseket ide:

szikoramihalyne@kie.hu

Jelentkezési határidő: október 6.

**ILYEN OLCSÓ
MÉG NEM VOLT A
BALATON!**

HA LEGALÁBB ÖTEN JÖTTÖK EGY
CSOPORTBÓL, JELENTŐS RÉSZÉVETLI DÍJ-
KEDVEZMÉNYT KAPTOK!

